

Arrest

nr. 203 815 van 15 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VERHAEGEN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Ethiopische nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Amhaar etnie. U bent geboren op 21 hedar 1975 (30 november 1982) in Holeta. Op 15-jarige leeftijd verhuist u naar Adis Abeba, waar uw zus als danseres werkt. U wordt ook danseres en gaat o.m. voor het Nationaal Theater werken.

In 1998 (2006) pleegt uw toenmalige vriendje zelfmoord omdat hij vernomen had het hiv-virus opgelopen te hebben. Hij schrijft u een brief waarin hij u aanraadt om u te laten testen. De familie van

uw vriendje beschuldigt u ervan hem besmet te hebben met het virus. U wordt o.m. op straat bedreigd met de dood, en de moeder van uw vriendje komt naar uw werkplaats om daar in het bijzijn van uw collega's een scene te maken. U dient geen klacht in bij de politie. Uw collega's willen niet langer samen met u eten of kleren met u ruilen. U laat in Ethiopië uw bloed niet onderzoeken om na te gaan of u seropositief bent. In 2000 (2007) reist u naar België op vraag van de Ethiopische ambassade, opdat u traditionele dansen kan tonen. U besluit niet terug te keren naar Ethiopië, maar vraagt op 12 november 2017 een eerste maal asiel bij de Belgische asielinstanties, op naam van W.B.M., omwille van politieke vervolging in Ethiopië. Het CGVS nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 22 december 2009. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RVV) op 20 januari 2010, maar deze beslissing werd door de RVV gehandhaafd bij arrest (arrestnr. X) op 28 april 2010. U verlaat België niet, en op 20 juli 2017 dient u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) op naam van Y.B.S.. U stelt dat u uit schaamte voor uw ziekte tijdens uw vorige asielaanvraag gelogen heeft over de werkelijke redenen waarom u niet kon terugkeren naar uw land en stelt daarom een valse identiteit opgegeven te hebben.

Tijdens uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: een Ethiopische identiteitskaart, de geboorteaktes van uzelf en uw zoon, een bewijs van doopsel, een brief van uw advocaat, medische attesten, een brief van een therapeut, foto's en een brief die uw betrokkenheid bij de Ethiopische gemeenschap in België aantonen. Uw advocaat bezorgde eveneens een overzicht van de ondernomen procedurele stappen om uw verblijfsstatus in orde te brengen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door het CGVS op 22 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. De in kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde politieke vervolging werd niet geloofwaardig geacht. De RVV bevestigde deze beslissing op 30 april 2010. U tekende hier geen beroep tegen aan.

Voor wat de nieuwe elementen betreft die u in het kader van uw **tweede asielaanvraag** aanhaalt, met name het feit dat u hiv-positief bent, sociale uitsluiting vreest, en dat u met de dood bedreigd werd omdat u uw voormalige vriendje besmet zou hebben, kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden. U verklaart dat na uw aankomst in België de diagnose gesteld werd dat u **hiv-positief** bent. U legt in dat verband medische attesten neer van arts Lex Kint (dd. 05/02/2017), waaruit blijkt dat in 2007 de hiv diagnose gesteld werd, toen u in een asielcentrum in België verbleef. U legt eveneens een deel van een attest voor dat opgesteld werd door dokter Eric Florence (dd. 27/01/2010). Op dit attest ontbreken echter uw eigen gegevens, waardoor niet met zekerheid gesteld kan worden dat dit attest op uw persoon betrekking heeft. U verklaart **sociale uitsluiting** te vrezen omwille van uw hiv-positieve status.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vooroordelen en sociale uitsluiting omwille van uw hiv-positieve status, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn, dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dat verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' in uw hoofde te kunnen vaststellen. **gevraagd of uw familie weet dat u ziek bent, antwoordt u ontkennend** (gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart wel dat uw zus u erover aansprak, maar dat ze niet zeker was. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw zus kon overtuigen van uw gezondheidssituatie.

Later tijdens het gehoor blijkt echter dat uw zus u zelfs niet zei dat ze dacht dat u ziek was (gehoorverslag CGVS, p. 12), maar dat ze u vragen stelde over uw bevalling en of u borstvoeding gaf. U denkt dat hiv-positieve vrouwen in Ethiopië via een operatie bevallen en geen borstvoeding geven,

omwille hiervan maakte u dus uit de vragen van uw zus op dat ze dacht dat u ziek was. Wanneer u uw zus vraagt naar de reden dat ze u hierover vragen stelt, zegt ze u niet waarom ze u die vragen stelt. Door de interviewer opgemerkt dat de vragen misschien gewoon uit bezorgdheid gesteld werden, verklaart u dat te denken. **Aangezien uw zus u niet vertelde over de echte reden van haar vragen, kan u niet met zekerheid zeggen dat zij twijfelde aan uw status als hiv-negatief persoon.** Bovendien, zelfs indien uw zus denkt dat u hiv-positief bent, blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat zij u zelfs nu nog helpt door o.m. geld aan u over te maken (gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaart verder dat **iedereen erover weet en dat uw vrienden u verlieten** (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaart verder **in Ethiopië nergens hulp gevraagd te hebben** m.b.t. uw ziekte (gehoorverslag CGVS, p. 11), en zelfs geen test ondergaan te hebben. U blijkt **alleen op tv over hiv gezien te hebben** (gehoorverslag CGVS, p. 11). **U kent verder niemand in Ethiopië die ook seropositief is** (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd naar de situatie van mensen met hiv in Ethiopië, verklaart u dat de programma's op tv vertellen over mensen die hiv hebben, dat het niet over medicatie gaat, maar dat ze zeggen dat **mensen het niet altijd accepteren**. Gevraagd wat er met die mensen gebeurt, verklaart u dat ze geen liefde krijgen, dat ze niet kunnen verbinden met anderen, dat ze weggeduwd worden. **Gevraagd hoe ze deze mensen wegduwen, verklaart u dat de mensen het ook 'jokar' noemen, dat als iemand iets drinkt ze niet van iemand anders zullen drinken, waarna u verklaart dat de mensen in het nationaal theater ook uw eten niet delen.** Gevraagd of de mensen in het theater weten dat u ziek bent, verklaart u dat zijn moeder (de moeder van uw voormalige vriendje) erover sprak, waarna u verklaart "nu misschien wel, omdat mijn handen zo zijn", waarbij u naar de pigmentvlekken op uw armen wijst. U verklaart verder **"Ze komt naar het werk, 100 mensen weten over mij"** (gehoorverslag CGVS, p. 17). Wanneer uw collega's u erover aanspreken, toont u hen dat u geen medicatie bij u heeft. U verklaart eveneens dat u wel naar de politie gegaan bent, maar dat u daar verteld werd dat u drie getuigen moest meebrengen. U verklaart verder dat dit voor u gevaarlijk is, omdat het dan drie mensen zijn die uw geschiedenis ook weer kennen. **Het is echter verwonderlijk dat u, van de 100 mensen die erover weten, geen 3 personen bereid vindt die samen met u klacht willen indienen tegen de moeder van uw voormalige vriendje, te meer daar u hen kon aantonen geen medicatie in uw bezit te hebben. Het verwondert daarenboven dat deze vrouw publiekelijk, in bijzijn van anderen, een scene maakt omtrent de seropositiviteit van haar eigen zoon, daarmee zowel de naam van haar zoon als deze van haarzelf schadend.** De situatie waar u naar verwijst, zijnde deze van andere hiv-patiënten in Ethiopië, is echter niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met hiv/aids, louter omwille van zijn of haar medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechterlijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concrete, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt daarenboven dat er reeds enige tijd, zowel in Adis Abeba als in Oromia – waar Holeta zich bevindt (informatie in uw administratieve dossier) – **initiatieven genomen worden om zowel het stigma rond hiv en aids te verminderen en het medeleven en de steun voor seropositieve mensen te doen toenemen, als ook om zorgverlening aan patiënten te verzekeren** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bovendien blijkt de acceptatie van seropositieven groter te zijn in steden als Adis Abeba, waar u ca. 10 jaar gewoond heeft.

Bovendien legt u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over uw contacten met de Ethiopische gemeenschap in België. Voor de DVZ verklaarde u ook veel problemen te hebben met de Ethiopiërs die in België verblijven (verklaring meervoudige aanvraag, puntje 18), waarna u verklaart de Ethiopiërs vermeden te hebben. Door de DVZ gevraagd of u problemen heeft met de Ethiopiërs of hen steeds vermeden heeft, verklaart u bewust afstand gehouden te hebben omdat u hen soms tegen elkaar hoorde praten over mensen die aids hebben. U haalt dit eveneens aan voor het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het lijkt echter om geroddel te gaan, wat geen ernstige vervolging uitmaakt. Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt ook dat u meermaals contacten heeft met de Ethiopische samenleving en dat u zelfs Ethiopische feesten helpt te organiseren (gehoorverslag CGVS, p. 22). U toont dit ook aan a.d.h.v. meerdere foto's en een brief van vzw Sterren voor Ethiopië.

Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Ethiopië, zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties, inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van personen met hiv/aids, m.b.t. zowel de gezondheidszorg als stigmatisering. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land

van herkomst omwille van uw besmetting met het hiv-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

U verklaart eveneens dat u door de familie van uw voormalige vriendje **met de dood bedreigd** werd omdat u hem zou besmet hebben met hiv (gehoorverslag CGVS, p. 7 + p. 9).

U weet echter de maand niet wanneer uw vriendje zelfmoord gepleegd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 10). Aanvankelijk weet u enkel dat het in 1998 (2006) was. Ter bevestiging gevraagd of u de maand niet weet, antwoordt u ontkennend. Even later weet u echter dat een van zijn vrienden u zijn afscheidsbrief bracht **rond het Ethiopisch nieuwjaar en dat u denkt dat hij daarna zelfmoord gepleegd heeft**, waardoor u toch een inschatting zou moeten kunnen geven. U verklaart voor het CGVS dat u **via deze brief vernam dat hij hiv-positief was**. Voor de DVZ verklaarde u echter dat **uw moeder u vertelde dat hij ziek was nadat hij zelfmoord gepleegd had** (verklaring meervoudige aanvraag, puntje 15). U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over hoe en wanneer u vernam dat uw voormalige vriendje hiv-positief was.

Het is bovendien niet aannemelijk dat u geen hulp ingeroepen heeft bij de autoriteiten omwille van de bedreigingen die u kreeg. Immers, u verklaart **niet naar de politie geweest te zijn om te zeggen dat u geslagen bent of zo** (gehoorverslag CGVS, p. 7). Later tijdens het gehoor verklaart u echter dat u **wel met de politie gesproken heeft omdat u problemen heeft** (gehoorverslag CGVS, p. 17), maar dat de politie u dan zegt drie getuigen mee te brengen. U verklaart verder dat dat **voor u te gevaarlijk is, omdat het drie mensen zijn die uw geschiedenis ook weer kennen, en dat u het daarom niet aan de politie gezegd heeft**. Het verwondert echter dat u **niet drie mensen bereid kan vinden om voor u te getuigen, te meer daar de moeder van uw voormalige vriendje u sloeg en beschimpde in het bijzijn van een zeer groot aantal andere personen** (gehoorverslag CGVS, p. 16), en dat u deze anderen zelfs **aantoonde geen medicatie bij u te hebben wanneer ze u ernaar vroegen** (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uw verklaring dat deze vrouw meer mensen zal meenemen als getuige, voldoet echter niet als verklaring waarom u geen aangifte bij de politie gedaan heeft. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zelfs geen aangifte gedaan heeft van de slagen die deze vrouw u toediende. Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af of u al dan niet naar de politie gegaan bent.

Er wordt bovendien vastgesteld dat, als u al zou geviseerd geweest zijn door de familie van uw voormalige vriendje, **de actualiteit van uw vrees ernstig in vraag gesteld kan worden**. U verliet Ethiopië in 2000 (2007) (gehoorverslag CGVS, p. 4). **Sindsdien is er blijkbaar geen contact geweest tussen uw familie en deze van uw voormalige vriendje, want uw familie weet nog steeds niet dat u hiv-positief bent** (gehoorverslag CGVS, p. 5 + p. 8). Hoewel u verklaart dat uw zus haar twijfels had over uw gezondheidstoestand, kan u niet zeggen waarom zij daarover twijfelde (gehoorverslag CGVS, p. 12). Er kan hier nog worden opgemerkt dat u er zelf niet zeker van bent dat de familie van uw voormalige vriendje u zal doden, immers, **gevraagd of u denkt dat ze u gaan doden, verklaart u na een korte stilte het niet te weten** (gehoorverslag CGVS, p. 14), waarna u verklaart dat u weet dat in de Ethiopische religie, het zeker is dat als iemand je oom of opa of oma gedood heeft, als je kinderen hebt, dat het gewroken wordt. Gevraagd hoe ze dan wraak zullen nemen, vertelt u over de keer dat ze (de moeder) naar het theater kwam en dat ze u op uw gezicht sloeg met een boekentas. Het verwondert dat u doorheen het gehoor meerdere malen verklaart dat u met de dood bedreigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 7 + p. 9 + p. 16), maar dat u niet weet dat ze u zullen doden en blijkbaar zelfs geen idee heeft hoe deze familie nog wraak zal nemen. U maakt het niet aannemelijk dat u dan wel ernstige problemen zou riskeren bij een terugkeer naar Ethiopië, 10 jaar na uw vertrek.

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u voorgehouden vrees voor vervolging omwille van uw seropositiviteit of omdat u uw voormalige vriendje met hiv besmet zou hebben, de door u aangehaalde redenen waarom u niet naar Ethiopië kan terugkeren.

Daarenboven uitte u voor de DVZ eveneens een vrees voor de Ethiopische autoriteiten omdat de vader van uw kind, uw huidige partner, een lid is van Genbot 7 (verklaring meervoudige aanvraag, puntje 19). **Tijdens het gehoor voor het CGVS haalt u nergens een vrees aan voor de Ethiopische autoriteiten omwille van het lidmaatschap van uw partner bij Genbot 7.**

Immers, gevraagd of u, na uw uiteenzetting over uw vrees m.b.t. uw seropositiviteit, nog iets wil toevoegen over de redenen dat u niet kan terugkeren naar Ethiopië, haalt u dit niet aan (gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart wel "Mijn familie ook, politieke redenen, mijn familie, niet ik", waarna u verklaart

dat uw moeder Oromo is en uw vader Amhaar. Door de interviewer gevraagd of u dit tijdens uw eerste asielaanvraag reeds verteld had, antwoordt u bevestigend.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, in casu Ethiopië, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De door u neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Betreffende het door u neergelegde identiteitsdocument, geboorteakte en bewijs van doopsel kan enkel worden vastgesteld dat deze documenten de door u verklaarde identiteit en nationaliteit in het kader van uw onderhavige tweede asielaanvraag, bevestigen. De geboorteakte van uw zoon toont slechts aan dat uw zoon in België geboren is. Voorts hebben deze documenten geen enkele bewijskracht met betrekking tot het door u geopperde asielrelaas, dat hierboven reeds beoordeeld werd.

De brief (dd. 21/04/2017) en e-mail (dd. 27/10/2017) van uw advocaat tonen het proces aan dat u doorlopen heeft opdat u alsnog een tweede asielaanvraag zou indienen. Hoewel uw advocaat in haar brief dd. 21/04/2017 aanhaalt dat mensen met hiv gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, kan u dit zelf, zoals uit het voorgaande blijkt, niet concretiseren. Bovendien blijkt uit informatie beschikbaar voor het CGVS dat de Ethiopische autoriteiten stappen zetten om de stigmatisering te verminderen en de situatie van seropositieven te verbeteren. De brief van Danielle Grandsard die u voorlegt, spreekt over de gevolgen van uw ziekte binnen de Ethiopische gemeenschap. Deze documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, nl. in die mate dat zij vergezeld gaan met overtuigende verklaringen. Zij kunnen het voorgaande dan ook niet wijzigen.

De medische attesten (dd. 05/02/2017 en dd. 27/01/2010) vermelden dat u hiv-positief bent, hetgeen niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 december 2017 een schending aan van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 12, 15 en 17 van de Richtlijn van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) ("Procedurerichtlijn"), artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 20 en 21/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ("KB 11 juli 2003") en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoekster haalt "relevante wetsbepalingen in verband met het gebruik en de rol van de tolk" aan: de artikelen 12, 15 en 17 van de Procedurerichtlijn, artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 20, 20/1, 21 en 21/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekster verwijst tevens naar de brochure "Deontologie voor het tolk- en vertaalwerk" van het CGVS (stuk 4) en naar het gehoorhandvest van het CGVS (stuk 5).

Verzoekster haalt verder "relevante wetsbepalingen in verband met verzoeksters kwetsbaarheid" aan. Zij betoogt dat ze als asielzoekster deel uitmaakt van een kwetsbare groep. Op grond van §§ 232 en 251 van het EHRM arrest "M.S.S. t. België en Griekenland" van 21 januari 2011 worden asielzoekers als

groep bijzonder kwetsbaar geacht vanwege alles wat ze meemaken onderweg en de traumatische ervaringen die ze allicht eerder hebben meegemaakt.

Bovendien stelt verzoekster dat ze kwetsbaar is als vrouwelijke HIV-patiënte afkomstig uit een land waar geweld tegen vrouwen gebruikelijk is. *“In het arrest Opuz t. Turkije van 9 juni 2009 erkent het EHRM dat vrouwen in Turks Koerdistan bijzonder kwetsbaar zijn vanwege het endemische gendergerelateerd geweld in Zuid-Oost-Turkije”*.

Verzoekster betoogt overigens dat het gegeven dat geweld tegen vrouwen in Ethiopië veelvoorkomend is en dat HIV-patiënten er bovendien een hoog risico lopen om slachtoffer te worden van stigma en discriminatie, blijkt uit de informatie die verzoeksters raadsman al toevoegde bij de begeleidende brief ter indiening van de asielaanvraag (stuk 8, p. 31-33).

Verzoekster verwijst naar artikel 15.3 van de Procedurerichtlijn en de artikelen 20, lid 4 en 21 van de Kwalificatierichtlijn. Zij stelt dat dit dient samen gelezen te worden met de samenwerkingsplicht die voortvloeit uit artikel 4 van de herschikte Kwalificatierichtlijn en de actieve samenwerking bedoeld in paragraaf 66 van het arrest *“M.M. tegen Ierland”* van het Hof van Justitie. Deze bepalingen werden naar Belgisch recht hoofdzakelijk omgezet door artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 dat de rechtspleging voor het CGVS regelt. Verzoekster haalt nog aan dat artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 vereist dat er rekening wordt gehouden met het kwetsbaar profiel als deel van de specifieke omstandigheden van een asielzoeker. Artikel 27 van dit KB verduidelijkt nog verder wat zoal onder persoonlijke omstandigheden dient verstaan te worden.

Verzoekster benadrukt dat zij een asielaanvraag indiende omwille van de stigmatisering, discriminatie en uitsluiting die zij vreest bij terugkeer naar Ethiopië omdat zij een vrouwelijke HIV-patiënte is. Zij betoogt dat zij net omwille van deze ernstige stigmatisering bijzonder weigerachtig is om aan Ethiopische personen haar aandoening te onthullen en stelt dat het voor haar moeilijk is om haar asielaanvraag te doen in het bijzijn van een Ethiopische tolk. Zij legt uit dat zij gekend is binnen de (kleine en hechte) Ethiopische gemeenschap in België en heeft dan ook schrik dat een Ethiopische tolk haar zou veroordelen en/of haar aandoening zou verklappen aan andere Ethiopiërs. Verzoeksters raadsman meldde dit probleem ruim op voorhand aan de verwerende partij. Op 8 september 2016 had zij hierover voor het eerst telefonisch contact en vanaf 9 januari 2017 ook per e-mail, (stukken 2, 3 en 6). Verzoekster stelt vast dat, ondanks de vraag van haar raadsman om een niet-Ethiopische tolk Amhaars te voorzien en de melding van verwerende partij dat zij over een dergelijke tolk beschikt, voor het gehoor van 20 oktober 2017 een Ethiopische tolk Amhaars voorzien werd. Verzoekster haalt het gehoorverslag aan: *“Er was een tolk Amhaars gepland voor dit gehoor. Voor het gehoor liet de advocaat van betrokkene echter weten dat mevrouw geen Ethiopische tolk wou gezien haar probleem. Aangezien er geen tolken Amhaars (niet-Ethiopisch) beschikbaar zijn, wordt getracht het gehoor in het Engels te doen. De tolk blijft bij aanvang van het gehoor beschikbaar in het gebouw van het CGVS in geval dit nodig mag blijken.”* (gehoorverslag p.1, zie administratief dossier). Het gehoor verliep vervolgens in het Engels. Toen het gehoor enige tijd bezig was, kwam de voorziene tolk het gehoorlokaal binnen om te vragen of hij nog lang moest wachten. Het gehoorverslag vermeldt: *“14.28-14.30: Tolk komt gehoorlokaal binnen en vraagt of hij dient te wachten. Mevrouw besluit dat ze het gehoor in het Engels wilt verderzetten.”* Verzoekster legt uit dat in werkelijkheid een kort gesprek tussen de tolk en haar plaatsvond. Na dit gesprek vroeg de dossierbehandelaar of verzoekster het gehoor wilde verderzetten met de tolk of in het Engels. Verzoekster antwoordde hierop dat zij verkoos in het Engels verder te gaan. De tolk vertrok vervolgens. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het feit dat het gehoorverslag dit gesprek niet vermeldt, op zich al strijdig is met artikel 17.1 van de Procedurerichtlijn en het eigen gehoorhandvest van de verwerende partij, die stellen dat de verklaringen letterlijk worden weergegeven en dat geen gesprek mag plaatsvinden tussen de tolk en de asielzoeker. Verzoekster merkt op dat de dossierbehandelaar aan het einde van het gehoor terugkwam op dit gesprek met de tolk. Hij noteerde hierover kort maar duidelijk: *“Kende je de tolk? Ik ken hem wel, hij is protestant.”* (gehoorverslag p.23). Verzoeksters raadsman meldde na het gehoor nog dat ook de tolk verzoekster herkend had en verschoot dat ze een interview in het kader van een asielaanvraag moest afleggen, omdat hij er vanuit ging dat zij al lang over een verblijfsvergunning beschikte (stuk 6). De reden dat verzoekster verkoos om in het Engels verder te gaan zonder tolk, was dus dat zij en de tolk elkaar kenden.

Verzoekster benadrukt dat, gezien het feit dat verzoekster en de tolk bekenden waren en gezien de grote schrik die verzoekster hoe dan ook al had om in het bijzijn van een Ethiopische tolk te spreken over haar HIV- infectie en de problemen die zij hierdoor kende in Ethiopië, kon van verzoekster niet

worden verwacht dat zij beroep zou hebben gedaan op de voorziene tolk. Bovendien had de tolk volgens verzoekster conform artikel 21/1 van het KB van 11 juli 2003 en zijn deontologie (stuk 4) de plicht te melden dat hij verzoekster kende, *quod non*.

Verzoekster voert aan dat ze voldeed aan de samenwerkingsplicht en haar verklaringen verder aflegde in het Engels. Verzoekster betoogt dat ze de Engelse taal echter onvoldoende machtig is om haar asielaanvraag naar voren te brengen. Zij kan eenvoudige vragen beantwoorden, maar is niet in staat om gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen in het Engels. Verzoekster haalt aan dat haar raadsman dit op voorhand schriftelijk aan verwerende partij meldde: "*Mijn cliënte spreekt beperkt Nederlands en Engels, maar helaas onvoldoende om haar asielaanvraag te kunnen doen.*" (stuk 2). Verzoekster haalt aan dat ze op het einde van het gehoor heeft aangegeven dat ze zich onvoldoende had kunnen uitdrukken: "*Hebt u alle vragen goed begrepen? Ik denk, ik denk dat ik veel niet goed uitgelegd heb omwille van de vertaling.*" (gehoorverslag, p. 22). Verzoekster stelt nog dat, hoewel dit niet letterlijk werd overgenomen in het gehoorverslag, zij letterlijk stelde: "*I am not enough of my English*" (stuk 7). Ook verzoeksters raadsman benadrukte aan het einde van het gehoor nogmaals dat het Engels van verzoekster onvoldoende was om zichzelf correct uit te drukken: "*Ik denk ook dat haar Engels niet voldoende was om alles goed te kunnen uitleggen.*" (gehoorverslag, p. 23).

Verzoekster verwijst tevens naar een gesprek over de tolk tussen haar raadsman en de dossierbehandelaar na afloop van het gehoor: "*het Engels inderdaad onvoldoende was geweest en dat het beter zou zijn een nieuw gehoor te plannen met een tolk, bijvoorbeeld de tolk die had vertaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het interview ter registratie van de asielaanvraag. Er werd afgesproken dat er geen negatieve beslissing zou volgen. Ofwel kon worden overgegaan tot erkenning op basis van de objectieve elementen in het dossier. Ofwel, indien bijkomende informatie nodig was, zou een heroproeping volgen voor een gehoor met een tolk. Dit gesprek werd niet opgenomen in het gehoorverslag. Erg summier en niet helemaal waarheidsgetrouw vermeldt het verslag enkel: "Indien er een volgend gehoor is, raad ik alleszins aan om het met een tolk te doen. Ik vraag dan een niet-Ethiopische tolk aan, maar ik kan niet beloven dat dit ook zo zal zijn."* (gehoorverslag, p.23)". De dossierbehandelaar erkent hiermee minstens wel dat een tolk aangewezen is voor verzoekster. Verzoekster stipt aan dat haar raadsman na het gehoor er ook nog op terugkwam (stuk 6).

Ook uit het volledige gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoekster het Engels onvoldoende machtig is om gedetailleerd en correct te kunnen antwoorden op de gestelde vragen en om de redenen die een terugkeer naar Ethiopië verhinderen, uit te leggen. De letterlijke neerslag in het Engels zelf, genomen door verzoeksters raadsman, toont dit des te meer aan (stuk 7).

Bovendien stipt verzoekster aan dat zij bij aanvang van de procedure gevraagd heeft om een tolk Amhaars (zie bijlage 26*quinquies*; zie verklaring betreffende procedure).

Verzoekster benadrukt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij op een bepaald moment officieel afstand gedaan heeft van haar vraag om de hulp van een tolk in de zin van artikel 20, § 4 van het KB van 11 juli 2003. In dit geval had verzoekster geïnformeerd moeten worden over haar rechten en de consequenties en het bijhorende formulier moeten ondertekenen, *quod non*.

Verzoekster onderlijnt dat zij net omwille van schaamte en schrik voor de tolk niet in staat is geweest bij haar asielaanvraag haar ware verhaal te doen. Verzoekster verwijst naar het gehoorverslag (p. 3 en p. 12).

Verzoekster voert aan dat het in deze omstandigheden de taak van de verwerende partij was om een aangepaste tolk te voorzien. Omdat zij dit niet deed, is zij onzorgvuldig te werk gegaan en heeft ze de zorgvuldigheidsplicht en bovenstaande wettelijke bepalingen geschonden. De bestreden beslissing is voornamelijk (bijna uitsluitend) gestoeld op de verklaringen van verzoekster. Verwerende partij weigert verzoekster internationale bescherming te verlenen omdat haar verklaringen onvoldoende concrete elementen, tegenstrijdigheden en inconsistenties zouden bevatten. Gezien niet kan worden gegarandeerd dat de verklaringen van verzoekster overeenstemmen met de werkelijkheid, is de beslissing gestoeld op een foutieve feitenvinding en is de materiële motiveringsplicht geschonden.

Tot slot merkt verzoekster op dat Engels bovendien geen proceduretaal is.

Zelfs al zou moeten worden aangenomen dat verzoekster afstand deed van haar recht op een tolk, dan zou het gehoor moeten hebben verlopen in de proceduretaal, *in casu* het Nederlands. Om deze reden schendt de bestreden beslissing artikel 20, § 4 van het KB van 11 juli 2003.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van “*artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 juncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming ("Kwalificatierichtlijn"), artikel 10 en 15 van de Procedurerichtlijn, artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en van de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.*”.

Verzoekster haalt relevante bepalingen in verband met de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van verweerder aan: artikel 10.3 van de Procedurerichtlijn, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003, de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekster verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad en van het EHRM (“*MSS t. België en Griekenland*” van 21 januari 2011) in verband met de samenwerkingsplicht. Ze haalt aan dat ook het Hof van Justitie de samenwerkingsplicht verduidelijkte in de zaak van 22 november 2012, “*MM tegen Minister of Justice Equality and Reform, Ireland en Attorney General*”.

Zoals verzoekster reeds aanhaalde, stellen artikel 15 van de Procedurerichtlijn en het gehoorhandvest (stuk 5, punten 6 en 12) vereisten voorop voor het persoonlijk onderhoud ter beoordeling van een asielaanvraag. Verzoekster verwijst tevens naar de richtlijnen van UNHCR (stuk 9, p. 37 en p. 41).

Volgens verzoekster is verweerder op flagrante wijze tekort geschoten in haar onderzoeks- en samenwerkingsplicht. Op verschillende vlakken heeft zij ontoereikend onderzoek gedaan, dat niet beantwoordt aan de hierboven geschetste vereisten voor een kwaliteitsvol en grondig onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Op bepaalde vlakken ontbreekt zelfs elk onderzoek.

Zo stelt verzoekster dat verweerder geen enkele vraag heeft gesteld over haar profiel als bekende danseres met uiterlijk zichtbare tekenen van haar HIV-infectie. Verzoekster verduidelijkt haar persoonlijke omstandigheden: “*Verzoekster was traditionele danseres in Ethiopië en werkte in het nationaal theater. (gehoorverslag, p.3) Verzoeksters beroep als bekende artieste is essentieel bij het onderzoek naar het risico op vervolging. Als bekend persoon loopt zij immers een verhoogd risico om te worden herkend en is het risico dat zij zal worden blootgesteld aan ernstige en massale uitsluiting, spot en discriminatie groter. Zij zal zich immers moeilijker dan de gemiddelde Ethiopiër 'low profile' kunnen opstellen. Iedereen sprak over haar in Ethiopië. (gehoorverslag, p. 17) Omwille van haar aandoening verloor ze ook haar werk. (gehoorverslag, p. 17) De kans dat zij bijvoorbeeld terug werk zal kunnen vinden, is kleiner dan voor een onbekend persoon. Bovendien is verzoeksters HIV-aandoening onmiddellijk zichtbaar. Omdat zij enige tijd haar medicatie niet tijdig kon nemen (omwille van de overdracht van verantwoordelijkheid van het OCMW naar Fedasil), verslechterde haar toestand. Sindsdien heeft zij vlekken in haar gezicht, op haar handen en lichaam. (gehoorverslag, p.8, 15 en 20) Dit is een bijkomende reden waarom verzoekster haar aandoening extra hard zal opvallen bij terugkeer naar Ethiopië. Bij elk contact is immers onmiddellijk duidelijk dat verzoekster een aandoening heeft. Dit kan de verdachtmakingen en roddels enkel maar voeden. Verzoekster vertelde tijdens het gehoor o.a. dat zij sinds het optreden van de vlekken alle contact met de Ethiopische gemeenschap in België vermijdt en dat dit haar veel stress geeft. (gehoorverslag, p.20) Ook zei ze dat mensen in Ethiopië die mogelijk nog niet wisten van haar ziekte, dit nu wel zouden weten. (gehoorverslag, p. 15)*”.

Ook het profiel van verzoeksters ex-schoonmoeder werd niet onderzocht. Verzoekster vertelde onder andere over haar dat ze rijk is en voor de overheid werkte (gehoorverslag, p. 14), een machtige zakenvrouw is (p. 16) en bewakers heeft (p. 18).

Verzoekster voert voorts aan dat de COI waarop verweerder zich baseert ontoereikend is:

“*Een eerste rapport dat wordt toegevoegd, "Operational Guidance Note Ethiopia" van UK Border Agency, stelt dat er sinds 1997/8 een nationaal beleid bestaat ter bestrijding van HIV en aids. In 2003 werd een nieuw gezondheidszorgplan voorgesteld door het Ethiopisch ministerie van gezondheid.*

Het US Global Health Initiative meldt dat op nationaal niveau verschillende initiatieven en strategieën bestaan ter preventie en controle van HIV en aids. Het UN Committee on Economic, Social and Cultural Rights uitte in mei 2012 bezorgdheid over het gebrek aan universele ziekteverzekering en het laag aantal gekwalificeerde professionele gezondheidsmedewerkers. (zie administratief dossier)

Dit gaat enkel over algemene beleidsvoornemens en zegt niets over de huidige stand van zaken inzake aidsbehandeling en -preventie in Ethiopië. Het rapport zegt al helemaal niets over hoe de Ethiopische maatschappij omgaat met HIV-patiënten en is dan ook niet dienstig.

Een tweede rapport, nl. informatie over het "Legatum Foundation", geeft een overzicht van projecten in Ethiopië ter bestrijding van HIV en aids, vermindering van stigma en toename van steun en de voorziening van thuiszorg. Als voornaamste resultaten meldt de website: 1 miljoen personen werden bereikt, 3 miljoen USD extra werd voorzien om nog meer personen te bereiken in 2011, 710.644 personen kregen les over HIV preventie en 14.948 kwetsbare en weeskinderen werden gesteund. Per project wordt vermeld hoeveel personen werden bereikt en hoeveel fondsen werden aangeworven. (zie administratief dossier)

Ook deze informatie zegt niets over de eventuele verbetering (of nog beter afwezigheid) van uitsluiting, discriminatie en stigma op basis van HIV/aids en is dus evenmin dienstig. In tegendeel, de 'kritische analyse' (te vinden op dezelfde website) bevestigt dat verschillende ngo's werden versterkt, maar bevestigt dat de Ethiopische overheid niet in staat is de enorme HIV/aids epidemie onder controle te krijgen. (stuk 10)

Het derde rapport, "Ethiopia: Insitute Says National Anti-HIV, Aids Interventions Successful", stelt dat de preventie in Ethiopië is gedaald, maar bevat evenmin enige informatie over een eventuele verbetering op vlak van aanvaarding en inclusie.

Een vierde rapport, "HIV/AIDS in Ethiopia" stelt inderdaad dat de aanvaarding van HIV/aids het grootst is in de grote steden zoals Addis Abeba. Echter, hoe 'groot' deze aanvaarding is wordt niet gepreciseerd. Het is niet omdat aanvaarding in Addis Abeba 'groter' is dan in de rest van Ethiopië, dat deze daarom realistisch is voor verzoekster. Het rapport stelt zelf dat de situatie in Ethiopië erbarmelijk is en lager dan in verschillende buurlanden. (zie administratief dossier)".

Verzoekster betoogt dat de landeninformatie die zij zelf aanbracht, in de begeleidende brief van haar raadsman, daarentegen stelt dat discriminatie, stigmatisering en uitsluiting van (vrouwelijke) HIV-patiënten wel degelijk veelvoorkomend is in Ethiopië (stuk 8). Uit deze informatie, waar verwerende partij geen rekening mee hield, blijkt dat van een algemene verbetering of acceptatie helemaal geen sprake is.

Verzoekster meent dat haar op zijn minst het voordeel van de twijfel kan worden toegekend. Zij haalt artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn aan.

In hoofddorde wordt gevraagd om "de bestreden beslissing te hervormen en haar:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo uw Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling."

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster:

"2. E-mail van verzoeksters raadsman aan verwerende partij van 9 januari 2017, met antwoord van 11 januari 2017.

3. E-mail van verzoeksters raadsman aan verwerende partij van 2 oktober 2017.

4. CGVS, "Deontologie voor het tolk- en vertaalwerk", beschikbaar op

http://www.cgra.be/sites/default/files/brochures/2011-02-1_l_brochure_deontologievertaalwerk_nl_0.pdf

5. CGVS, Gehoorhandvest, beschikbaar op http://www.cgvs.be/sites/default/files/brochures/brochure_gehoorhandvest_nl.pdf.

6. E-mail van verzoeksters raadsman aan verwerende partij van 26 oktober 2017.

7. Nota's van verzoeksters raadsman van het gehoor van 20 oktober 2017.

8. Begeleidende brief bij de asielaanvraag van verzoekster van 21 april 2017.

9. UNHCR, Beyond Proof, mei 2013, beschikbaar op <http://www.unhcr.org/protection/operations/51a8a08a9/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-u-asylum-svstems.html>.

10. Ethiopia HIV/Aids - The Legatum Foundation, "Critical Analysis", beschikbaar op <http://www.legatum.org/initiative/Ethiopia-HIVAIDS>."

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië omdat ze hiv-positief is en hierom sociale uitsluiting en discriminatie vreest. Bovendien beweert zij doodsb bedreigingen te hebben ontvangen van de moeder van haar voormalige vriendje die ze volgens diens moeder zou besmet hebben.

Betreffende de tolk

2.4.2. Verzoekster wijst terecht op de in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht waarin wordt bevestigd dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

Niettegenstaande het een meervoudige aanvraag om internationale bescherming betreft, beslist de commissaris-generaal op 6 september 2017 tot inoverwegingname van deze volgende asielaanvraag. De CGVS was aldus van mening dat er redenen waren om de nieuwe elementen ten gronde te onderzoeken. Verzoekster kreeg dan ook de mogelijkheid haar nieuwe elementen mondeling toe te lichten op de zetel van het CGVS bijgestaan door een tolk.

2.4.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich op het gehoor bij het CGVS had voorbereid en op voorhand meermaals heeft gevraagd om een niet-Ethiopische tolk Amhaars. Verzoeksters advocaat stelde dat ze telefonisch contact opnam met het CGVS op 8 september 2016.

Haar advocaat communiceerde hierover verder via e-mail met het CGVS op 9 januari 2017 ("*Omwille van het taboe dat hierover (HIV) heerst in Ethiopië en ook binnen de Ethiopische gemeenschap in België durft zij hier nauwelijks vertellen tegen andere Ethiopiërs*"), waarop op 11 januari 2017 werd geantwoord dat het CGVS een tolk heeft "*die Amhaars spreekt en niet Ethiopisch is*" (stuk 2). In het begeleidend schrijven van 21 april 2017 van verzoeksters advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd er melding van gemaakt dat het voor verzoekster "*onmogelijk [is] om openlijk over de redenen van*

haar nieuwe asielaanvraag te spreken in het bijzijn van een Ethiopische tolk. Zij heeft teveel schrik." (stuk 8). Ook op 2 oktober 2017, naar aanleiding van de uitnodiging voor een gehoor op 20 oktober 2017, verzocht verzoeksters advocaat om te bekijken of het mogelijk zou zijn dat de niet-Ethiopische tolk Amhaars aanwezig zou zijn (stuk 3).

Ook in haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat zij net omwille van de ernstige stigmatisering van seropositieven in Ethiopië bijzonder weigerachtig is om aan Ethiopische personen haar aandoening te onthullen en stelt dat het voor haar moeilijk is om haar asielrelaas te doen in het bijzijn van een Ethiopische tolk. Zij legt uit dat zij gekend is binnen de (kleine en hechte) Ethiopische gemeenschap in België en heeft dan ook schrik dat een Ethiopische tolk haar zou veroordelen en/of haar aandoening zou verklappen aan andere Ethiopiërs.

Verzoekster vraagt ter terechtzitting de zaak aan te houden tot op het einde van de zitting wanneer geen andere personen nog aanwezig zijn. De vraag wordt ingewilligd.

2.4.4. Artikelen 12, 15 en 17 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) benadrukken het waarborgen van een goede communicatie bij het persoonlijk onderhoud en het nemen van zorgmaatregelen zodat de verzoeker om internationale bescherming de gronden voor zijn verzoek uitvoerig kan uiteenzetten.

Artikel 15, lid 2 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU luidt als volgt:

"2. Een persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding wordt gewaarborgd".

Artikel 15, lid 3, c) van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU luidt als volgt:

"3. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten:

(...)

c) een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren. Voor zover mogelijk, zorgen de lidstaten voor een tolk van hetzelfde geslacht indien de verzoeker daarom verzoekt, tenzij de beslissingsautoriteit redenen heeft om aan te nemen dat dit verzoek gebaseerd is op gronden die geen verband houden met moeilijkheden van de verzoeker om de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen te zetten;"

2.4.5. Overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet heeft verzoekster de bijstand van een tolk Amhaars gevraagd. Indien noch uit bovenvermelde artikelen van de Procedurerichtlijn, noch uit artikelen 20 en 21 van het KB van 11 juli 2003 kan blijken dat de verzoeker om internationale bescherming geheel vrij is om een tolk naar keuze te eisen dan dient, in het in het belang van het onderzoek, de tolk wel voldoende garanties te bieden. De Raad twijfelt er niet aan dat de commissaris-generaal *in casu* een betrouwbare tolk heeft gevraagd die *"één van de talen gesproken door de asielzoeker"* beheerst met name het Amhaars. Verzoekster betwist dit ook niet. Verzoekster betwist wel dat zij een nuttig gehoor kan afleggen met een tolk van haar nationaliteit.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster gevraagd had om een tolk Amhaars van niet-Ethiopische nationaliteit. Indien het niet evident is dat een dergelijke vraag kan worden ingewilligd - het Amhaars wordt (bijna) uitsluitend in Ethiopië gesproken - dan kan uit het administratief dossier wel blijken dat het CGVS zich had geïnformeerd en dat een dergelijke tolk beschikbaar was (zie e-mail van het CGVS naar verzoeksters advocaat van 11 januari 2017). Verzoekster werd in het kader van haar huidige verzoek tot internationale bescherming opgeroepen voor het gehoor bij het CGVS op 20 oktober 2017. Verzoeksters advocaat heeft nogmaals tijdig bij e-mail op 2 oktober 2017 verzocht om de aanwezigheid van een niet-Ethiopische tolk Amhaars.

2.4.6. De Raad stelt vast dat het gehoor op 20 oktober 2017 zonder tolk Amhaars in het Engels verliep. In het gehoorverslag wordt gesteld: *"Er was een tolk Amhaars gepland voor dit gehoor. Voor het gehoor liet de advocaat van betrokkene echter weten dat mevrouw geen Ethiopische tolk wou gezien haar probleem. Aangezien er geen tolken Amhaars (niet-Ethiopisch) beschikbaar zijn, wordt getracht het gehoor in het Engels te doen."* (gehoorverslag van het CGVS van 20 oktober 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 1).

Uit het CGVS-verslag blijkt dat tijdens het gehoor de Ethiopische tolk het gehoorlokaal binnenkwam met de vraag of hij nog diende te wachten: *“14.28-14.30: Tolk komt gehoorlokaal binnen en vraagt of hij dient te wachten. Mevrouw besluit dat ze het gehoor in het Engels wilt verderzetten.”* (CGVS-verslag, p. 6). Er kan echter noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier worden gelezen waarom geen tolk Amhaars van niet-Ethiopische nationaliteit (zie e-mail van 11 januari 2017) aanwezig was tijdens verzoeksters gehoor. Minstens had moeten gemotiveerd worden waarom de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeksters vraag om een tolk van niet-Ethiopische nationaliteit niet relevant was of waarom hieraan kon worden voorbijgegaan te meer hierover werd getelefoneerd en over meerdere maanden verschillende keren werd gemaild.

2.4.7. Artikel 21/1 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“Indien de tolk tijdens het gehoor vaststelt dat er tussen de asielzoeker en hem een belangenconflict bestaat, meldt hij dit aan de ambtenaar. De ambtenaar onderzoekt het belangenconflict en, indien nodig, wordt overgegaan tot de aanwijzing van een andere op het Commissariaat-generaal aanwezige tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

Indien niet onmiddellijk een andere tolk kan worden aangewezen, wordt een nieuwe datum voor het gehoor vastgesteld en naar gelang het geval, aan de asielzoeker meegedeeld overeenkomstig artikel 51/2, zesde lid, van de wet.”.

2.4.8. Zoals hoger gesteld kwam tijdens het CGVS-gehoor van verzoekster de voor het gehoor opgeroepen Ethiopische tolk het gehoorlokaal binnen met de vraag of hij nog moest te wachten. Verzoekster legt in haar verzoekschrift uit dat in werkelijkheid een kort gesprek tussen de tolk en haarzelf plaatsvond, waarna verzoekster aangaf dat zij verkoos in het Engels verder te gaan, zonder de tolk. Het gehoorverslag bevat geen informatie over het gesprek tussen verzoekster en de Ethiopische tolk terwijl dit *in casu* wel van belang was en te meer het verzoekster het gehoor daarna verder zette zonder tolk Amhaars. De *“protection officer”* stelde verzoekster pas op het einde van het gehoor de vraag: *“Kende je de tolk?”*, waarop verzoekster antwoordde: *“Ik ken hem wel, hij is protestant.”*, (CGVS-verslag, p. 23).

2.4.9. Het CGVS had zich minstens moeten bevragen over verzoeksters beslissing deze specifieke tolk niet te aanvaarden. Zoals het verzoekschrift stelt had het CGVS kunnen vernemen dat de tolk en verzoekster bekenden waren. Indien dit op zich niet noodzakelijk een beletsel is om het gehoor af te leggen, nu dit bij de kleinere gemeenschappen van een bepaalde nationaliteit niet uit te sluiten valt, dan had het CGVS verzoekster minstens kunnen bevragen over de redenen en de mate waarin de aanwezigheid van deze landgenoot de communicatie tijdens het CGVS-gehoor had gestoord. De Raad stelt daarbij ook vast dat de tolk evenmin meldde dat hij en verzoekster elkaar kennen terwijl ook hij gebonden is om dit kenbaar te maken. De CGVS kon aldus evenmin nagaan of er zich mogelijks een belangenconflict opdroeg zoals bepaald in hoger gemeld artikel 21/1 van het KB van 11 juli 2003 .

2.4.10. Voorafgaande dient samen gelezen te worden met de vaststelling dat zowel verzoekster, als haar advocaat, als de *“protection officer”* meenden dat verzoekster onvoldoende Engels kent om in deze taal te worden gehoord. Zo lieten zowel verzoekster (*“Ik denk, ik denk dat ik veel niet goed uitgelegd heb omwille van de vertaling”*, CGVS-verslag, p. 22) als verzoeksters advocaat (*“Ik denk ook dat haar Engels niet voldoende was om alles goed uit te kunnen leggen.”*, CGVS-verslag, p. 23) op het einde van het gehoor optekenen dat verzoekster zich omwille van het Engels onvoldoende heeft kunnen uitdrukken. Dit kan tevens blijken uit de letterlijke (Engelstalige) nota's van verzoeksters advocaat tijdens het gehoor, neergelegd bij het verzoekschrift. Uit de vaststelling dat de *“protection officer”* aanraadt om een eventueel volgend gehoor met een tolk te doen (*“Indien er een volgend gehoor is, raad ik alleszins aan om het met een tolk te doen. Ik vraag dan een niet-Ethiopische tolk aan. maar ik kan niet beloven dat dit ook zo zal zijn.”* (CGVS-verslag, p. 23) kan bovendien worden afgeleid dat de *“protection officer”* verzoeksters beheersing van het Engels tijdens het CGVS-gehoor eveneens ontoereikend vond. De Raad stelt vast dat verzoeksters advocaat er na het gehoor ook nog op terugkwam (e-mail van 26 oktober 2017 aan het CGVS, neergelegd bij het verzoekschrift).

2.4.11. Gezien de reeds hoger aangehaalde samenwerkingsplicht, komt het aan het CGVS toe om, samen met de asielzoeker, de feiten vast te stellen. In de asielprocedure staat het gehoor centraal. De taak van de tolk is hierbij essentieel en kan mogelijk doorslaggevend zijn bij het onderzoek en de besluitvorming. Ook het weigeren van een tolk omwille van een uitvoerig toegelicht wantrouwen terwijl

het de verzoeker om internationale bescherming aan de nodige talenkennis ontbreekt om een genuanceerd en volledig beeld te geven van de vluchtmotieven, kan de correcte feitenvaststelling verhinderen. De commissaris-generaal had in dit geval met de nodige voorzichtigheid dienen te handelen.

Immers artikel 15, lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU stelt dat de lidstaten “*de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. (...) Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij begrijpt en waarin hij helder kan communiceren.*”

2.4.12. Dat de commissaris-generaal zorgvuldig is tewerk gegaan, kan aldus niet blijken nu hij naliet een voor verzoekster aanvaardbare tolk op te roepen terwijl deze bij het CGVS beschikbaar was. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kunnen hinderpalen blijken om aan verzoeksters vraag naar een niet-Ethiopisch tolk te voldoen.

2.4.13. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De bestreden beslissing is in hoofdzaak gesteund op de verklaringen van verzoekster die omwille van taalproblemen niet in de mogelijkheid was een correct beeld geven van de problemen die leidden tot haar vraag om internationale bescherming.

2.4.14. De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de schending van de materiele motiveringsplicht zijn *in casu* gegrond.

2.4.15. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat aan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

2.5. Er wordt een gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK